

Het nieuwe geluid van FC Bergman

Je hebt slecht theater, doorsnee theater en goed theater. Er zijn ook gebeurtenissen. Zoals het debuut van het twintigerszesttal FC Bergman.

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKER
WOUTER HILLAERT

ANTWERPEN | Al willen welbespraakte seizoensbrochures dat wel eens betwisten, theater is ook maar een systeem als vele andere. Makers maken theater omdat ze nu eenmaal theatermakers zijn. Zalen nemen hun producten af omdat ze daarvoor staatsgeld krijgen. Het publiek betaalt een kaartje, want het heet kunst. Soms voelt het gewoon als industrie, seizoensarbeid.

Wandelen op de Champs-Élysées met een schildpad doet anders

aan. Er is de locatie, allereerst. De Antwerpse Handelsbeurs wekt een kijkhonger die je blik vanzelf omhoog stuurt. Langs de zuilen rond haar grote vierkante middenplein reik je naar de neogotische balkonverdiepingen, en zo naar de krullerige, glazen dakoverkapping. Zo'n hal vol grandeur doet spektakel verwachten, maar niet zonder mysterie.

De voorstelling begint met een pompde fuif in een glazen hok. Je ziet er alleen de schimmen en de schaduwen van. Een viering van de vergankelijkheid. Van warm en dicht gaat het naar koud en desolaat: vier figuren met gro-

te wanten en bontmutsen installeren zich vooraan op het speelveld, om tergend traag gasvuurtjes aan te steken onder hun tafeltjes, tot die ineens wegzwiepen.

**Zoveel ongekuist lef,
zoveel nood om theater
terug te denken tot een
levende happening:
het was even geleden**

Gaandeweg tekenen zich een vijftal ego's af. Allemaal hebben ze iets **manisch**, iets **herhaaldelijk** vergeefs. Zo komt op een hooikar vol kooien telkens 'de beesten-neuker' aanhossen. Levende konijnen, kippen, muisjes, zelfs een paling: Matteo Simoni verkracht

ze allemaal, als in een nerveuze stomme film. Het gaat alle grenzen te buiten.

Niet alleen die soevereine verbeelding of dat ongeremde shoppen bij verschillende stijlen en sferen maakt van *Wandelen op de Champs-Élysées met een schildpad* een zinnelijk gebeuren. Het is vooral het hoge live-gehalte. Vlees tegen vlees, gevaar en risico soms, voluit ergens voor gaan. De voorstelling mag dan een onderzoek naar doodsangst zijn, ze bulkt van de belevenissen. In explosies, in zwiepen aan een zwaaikraan, in stoelen die als geweien tegen elkaar crashen.

Bij al dat jonge geweld hoort ook een stunteligheid van jewelste. Machines stokken in plaats van te rollen. Eén solo is vooral gênant. De montage van het geheel lijdt aan overdaad. Het slot is amateu-

ristisch onzuiver. Maar ook dat maakt de gebeurtenis. FC Bergman mikt op de lucht; een paar pogingen vallen plat in het water. Niemand die het deze talentrijke knullen zal aanrekenen. Tegelijk tonen ze immers meer dan één scène die een heel seizoen zal meegaan, zoals hun stampende massachoreografie met figuren. En zoveel ongekuist lef, zoveel nood om theater terug te denken tot een levende happening: het was binnen het vaste toneelsysteem even geleden. FC Bergman moet zich nog volop leren articuleren, maar is wel een beloftevol nieuw geluid.

Gezien op 17/9. Tot 26/9 in de Handelsbeurs, Twaalfmaandenstraat, Antwerpen (03-238.91.81). Daarna ook in Genk, Brugge, Kortrijk en Turnhout.